U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **D. K. B.**, zast. Mgr. Erikou Baloghovou, advokátkou, se sídlem Na Úlehli 755/18, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 7. 2011, č. j. 32 Az 36/201 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce Mgr. Erice Baloghové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5 808 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2011, č. j. OAM-209/ZA-ZA06-HA08-2011 a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné učinit závěr, že v zemi své státní příslušnosti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo by mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) téhož zákona. Žalovaný nezjistil ani žádný důvod zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Shledal rovněž, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost a zároveň požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. S ohledem na tento

návrh Nejvyšší správní soud stěžovateli usnesením ze dne 30. 8. 2012, č. j. 4 Azs 31/2012 – 8, ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni Mgr. Eriku Baloghovou, advokátku.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných

procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s., ale zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit. Poukázal na skutečnost, že zemi svého původu opustil v roce 2007, když mu bylo osmnáct let, neboť nesouhlasil s tamním politickým režimem a jako jeho odpůrce se obával persekuce pro své politické názory. Ekonomická situace ve Vietnamu byla a i nadále je velmi špatná a stěžovatel by se tak ve své zemi jen těžko uživil. Českou republiku označil za cílovou zemi, v níž by se chtěl usadit.

Stěžovatel připustil, že byl ve své zemi členem mládežnické organizace Komunistické strany Vietnamu. Tato jeho účast totiž byla nutná k tomu, aby dosáhl alespoň základní vzdělání. Jeho členství v mládežnické organizaci tak nebylo projevem sympatií k režimu, nýbrž nutností. Vzhledem k tomu, že zemi opustil jako velmi mladý, nemohl mít s režimem konkrétní potíže. Svůj názor na poměry panující v zemi původu však i navzdory nízkému věku vyjádřil svou účastí na protestní akci namířené proti korupci v místní správě. S přihlédnutím k tomu, že Komunistická strana Vietnamu, která ve Vietnamské socialistické republice představuje jedinou vládnoucí stranu a ovládá tak i místní úřady, je podle stěžovatele zřejmé, že protestní akce zaměřená proti činnosti místní správy, znamenala i kritiku vládnoucí strany, a tedy i politického režimu, který tato strana představuje. Účastí na uvedené protestní akci se tak stěžovatel postavil proti vládnoucímu režimu a má proto obavy, že by za tuto svoji účast mohl být při svém návratu do Vietnamské socialistické republiky pronásledován. Důvodnost a reálnost těchto obav podle názoru stěžovatele potvrzuje kromě jiného výroční zpráva Human Rights Watch 2011,

z ledna 2011, obsažená ve spisu správního orgánu, z níž měl žalovaný vycházet, z níž vyplývá, že jakákoliv účast na akcích namířených proti současné vládě je ve Vietnamské socialistické republice tvrdě stíhána. Účastníci takových akcí jsou vězněni a je s nimi často nelidsky nakládáno. Jsou známé i případy mučení uvězněných osob. Skutečnost, že stěžovatele zatím státní orgány za účast na protestní akci nestíhaly, však ještě neznamená, že by tak neučinily po jeho návratu do vlasti. To, že se tak dosud nestalo, je pouze dílem náhody. Stěžovatel tak má za to, že závěr žalovaného a krajského soudu, že mu v zemi jeho původu nehrozí žádné nebezpečí ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, není správný.

K závěru krajského soudu, že nebyl schopen prokázat konání předmětné protestní akce, stěžovatel uvedl, že není v jeho silách získat písemné a oficiální potvrzení o konání této akce, neboť neexistuje orgán, který by takové potvrzení vydával. Není však pravdou, že by nebyl schopen uvést podrobnosti o konání akce. Stěžovatel uvedl přesné místo konání, jakož i účel akce. Pokud žalovaný nebo soud považoval tyto informace za nedostatečné, měl žalovaný postupovat podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve spojení s § 52 téhož zákona, resp. soud měl postupovat podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., event. dle § 77 téhož zákona a stěžovatele o uvedeném poučit a vyzvat jej k podání dalších konkrétních informací. Rozhodnutí žalovaného tak podle stěžovatele nemá oporu ve spise, přičemž žalovaný navíc porušil i svou povinnost stanovenou v § 3 správního řádu, když nezjistil správně a dostatečně skutkové okolnosti případu.

Stěžovatel dále uvedl, že se v prvé řadě snažil získat pobyt mimo řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy zpočátku na území pobýval z titulu povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že právní předpisy upravující pobyt cizinců na území České republiky jsou značně složité. Stěžovatel, který navíc nedisponuje právnickým vzděláním, tak nevěděl a ani nemohl vědět, že měl po opuštění své země možnost žádat o azyl a za jakých podmínek. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že mu nelze přičítat k tíži, že pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza a ihned nepožádal o azyl. Z uvedené skutečnosti pak podle stěžovatele nelze ani vyvozovat závěr o účelovosti jím tvrzených skutečností, případně dovozovat neexistenci důvodů pro udělení azylu. Takový postup totiž nemá oporu v zákoně. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu ze dne 27. 7. 2012, č. j. 32 Az 36/2011 – 29, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v kasační stížností napadeném rozsudku uvedl, že žalovaný se případem stěžovatele podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, které soud vzhledem ke skutečnostem sděleným žalobcem v průběhu správního řízení označil za dostatečné. Krajský soud dospěl k závěru, že správní řízení netrpí žalobou vytýkanými vadami a rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Poukázal na skutečnost, že stěžovatel neměl z důvodu účasti na ojedinělé protestní akci žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy, přičemž z jeho výpovědí nevyplynulo, že by nějakým konkrétním způsobem veřejně projevil svou tvrzenou nespokojenost s vietnamským politickým režimem. Nelze proto dospět k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, či že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žádný

další důvod dle § 12 písm. b) zákona o azylu žalobce netvrdil a v řízení před žalovaným ani krajským soudem nebyl prokázán. Krajský soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného o účelovosti žalobcem podané žádosti, a to z důvodu legalizace svého dalšího pobytu na území ČR, kdy tento důvod žalobce od samého počátku správního řízení také uváděl. Připomněl, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné označil krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil také se závěry žalovaného ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu stěžovateli. Poukázal na smysl a účel doplňkové ochrany a dospěl k závěru, že stěžovatel nevyslovil žádné konkrétní obavy pro případ návratu, dokonce uvedl, že se ničeho a nikoho neobává, jen se do vlasti nechce vrátit. Na území Vietnamu v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování stěžovatele tak nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR.

S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavřel, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž stěžovatel neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnily.

Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

Stěžovatel do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že důvodem jeho odjezdu z vlasti byl nesouhlas se systémem vlády v jeho zemi původu, který je absolutistický a založený na korupci. Sám však s vládními orgány žádné problémy neměl. Upozornil na skutečnost, že se zúčastnil protestní akce proti zabavování půdy místní správou, kde spolu s ostatními občany upozornil na korupci v místní správě. Do České republiky se rozhodl přijet, protože zde má strýce a měl uděleno vízum za účelem podnikání. Pracoval zde téměř 4 roky v továrnách. Stěžovatel dále uvedl, že by si chtěl v České republice legalizovat pobyt, neboť zde vedl řádný život, nezpůsobil žádné problémy, a proto si myslí, že zasluhuje, aby mohl v České republice i nadále zůstat. Zmínil také, že ve Vietnamu neměl žádné problémy s úřady, policií či armádou. V případě návratu do Vietnamu je stěžovatel toho názoru, že by ho v zemi původu čekal těžší život.

Z uvedeného je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že rozhodující impuls k vycestování ze země původu pro stěžovatele představovala jeho špatná ekonomická situace ve spojení s nesouhlasem s celkovou situací v jeho zemi původu (absolutistický způsob tamní vlády, všudypřítomná korupce). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem poukazuje na skutečnost, že stěžovatel v průběhu pohovoru o žádosti o udělení

mezinárodní ochrany výslovně uvedl, že se ničeho a nikoho neobává, jen se do vlasti nechce vrátit. Žádné problémy se státními orgány tedy stěžovatel v zemi původu neměl.

Nejvyšší správní soud tak má za to, že je na místě vycházet z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 2 Azs 51/2003-44, podle kterého, *neuvede-li cizinec žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že by byl ve Vietnamu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že má z tohoto pronásledování odůvodněný strach, nelze mu azyl udělit, a to s poukazem na nesplnění podmínek v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*

K ekonomickým problémům žadatelů o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již mnohokrát vyjádřil, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, dle kterého *„v žádosti o udělení azylu opakovaně uváděné ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) a skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli jeho politický rozvoj, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“*

Stěžovatelovu obavu, že v případě návratu do své vlasti bude pronásledován z důvodu účasti na shora uvedené protestní akci, jejíž důvodnost podle názoru stěžovatele plyne z výroční zprávy Human Rights Watch 2011 z ledna 2011, obsažené ve spisu správního orgánu, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Z uvedené zprávy sice vyplývá, že státní orgány v některých případech uplatňují represi proti představitelům disentu, omezují svobodu projevu informací a slučování a protesty obyvatel se občas setkaly s nepřiměřeně tvrdou reakcí, včetně mučení podezřelých ve vazbě. Z ničeho však nevyplývá, že by stěžovatel, který není představitelem disentu, své názoru ve Vietnamu žádným veřejným způsobem neprojevoval a pouze se s ostatními obyvateli zúčastnil jedné protestní akce, byl objektem takovýchto represivních opatření.

Podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 7. 7. 2011, č. j. 106941/2011 – LPTP, občané Vietnamské socialistické republiky nejsou v případě návratu do vlasti postihování za nelegální opuštění státu, popř. za podání žádosti o mezinárodní ochranu. Oficiální vládní politikou Vietnamské socialistické republiky totiž mimo jiné je migrace vietnamských občanů do zahraničí. Podle názoru zastupitelského úřadu ČR v Hanoji by tedy neměl vietnamský občan při návratu do své vlasti čelit postihu za nelegální migraci či podání žádosti o mezinárodní ochranu pokud se nejedná o spisovatele, bloggera, politického aktivistu či osobu jinou formou kritizující současný režim.

S ohledem na obsah výše uvedené zprávy Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že stěžovateli po návratu do země původu nehrozí ani perzekuce z důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, v níž stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu, že nebyl schopen prokázat konání protestní akce a uvedl, že není v jeho silách získat písemné a oficiální potvrzení o konání této akce, neboť neexistuje orgán, který by takové potvrzení vydával. Z kasační stížností napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že krajský soud samotnou účast stěžovatele na předmětné protestní akci nezpochybnil, pouze

uvedl, že stěžovatel nebyl schopen upřesnit podrobnosti ohledně konání této akce. Na otázku správního orgánu ohledně toho, kdy se protestní akce konala a zda může uvést nějaké podrobnosti, totiž stěžovatel odpověděl, že si s ohledem na velký časový odstup již nevzpomíná.

Podstatné je však to, že stěžovatel se o předmětné protestní akci vyjádřil natolik podrobně, že bylo možné tuto jeho účast hodnotit z hledisek možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Stěžovatel totiž zmínil, že se jednalo o protestní akci proti místní správě zabavující zemědělskou půdu, která se konala před národním výborem. Nejvyšší správní soud přitom shledal, že jak žalovaný správní orgán, tak i krajský soud věc posoudily správně, když s přihlédnutím ke zbývajícímu obsahu výpovědi stěžovatele dospěly k závěru, že ojedinělá účast stěžovatele na uvedené protestní akci nepřestavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tak má za to, že zde nebyl dán žádný důvod se stěžovatele blíže dotazovat na další konkrétní či podrobnější informace ohledně předmětné protestní akce, jak se toho stěžovatel domáhá v kasační stížnosti.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudky ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57 a ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v nichž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen prokazovat své pronásledování pouze svou vlastní věrohodnou výpovědí a naopak správní orgán musí v pochybnostech shromáždit všechny dostupné důkazy, které jsou způsobilé věrohodnost výpovědi žadatele vyvrátit či zpochybnit. Z uvedené judikatury je tedy patrné, že velký význam v azylovém řízení má věrohodnost výpovědi žadatele o azyl. Výpověď žadatele je základním východiskem, od něhož se azylové řízení odvíjí a je tudíž nutné přikládat ve všech jeho fázích žadatelovým výpovědím zásadní význam (viz např. rozsudek ze dne 19. 8. 2008, č. j. 2 Azs 102/2007 - 84).

K věrohodnosti tvrzení žadatele o azyl se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, podle kterého „*... není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují*“. V posuzované věci přitom stěžovatelova výpověď byla konzistentní a držela se jedné dějové linie, kterou představuje jeho shora popsaná účast na protestní akci a všeobecný nesouhlas s poměry panujícími v jeho zemi původu. Žalovaný stěžovateli poskytl možnost uvést veškeré důvody relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany a před vydáním rozhodnutí mu umožnil se seznámit s veškerými podklady a v žádném případě tak nepochybil, pokud vycházel z výpovědi stěžovatele, tak jak je zachycena v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit ani v námitce, že rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve spise a žalovaný porušil také svou povinnost stanovenou v § 3 správního řádu, když nezjistil správně a dostatečně skutkové okolnosti případu.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále poukázal na skutečnost, že se v prvé řadě snažil získat pobyt mimo řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy po svém ochodu z Vietnamu v roce 2007 na území České republiky zpočátku pobýval z titulu povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. V této souvislosti zmínil složitost právních předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky a to, že nedisponuje právnickým vzděláním. Stěžovatel tak nevěděl a ani nemohl vědět, že měl po opuštění své země možnost žádat o azyl a za jakých podmínek. Vyjádřil přesvědčení, že mu nelze přičítat k tíži, že pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza a ihned nepožádal o azyl.

Nejvyšší správní soud má za to, že uvedené skutečnosti nevyvrací, ale naopak potvrzují závěr o nedůvodnosti žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, neboť z toho, že stěžovatel po příjezdu v prvé řadě řešil otázky svého zaměstnání, snažil se získat legální pobyt na území České republiky a o udělení mezinárodní ochrany požádal až po čtyřech letech pobytu na území České republiky je zřejmé, že k opuštění země původu a pobytu na území České republiky stěžovatele vedly primárně ekonomické důvody a nikoli odůvodněný strach či dokonce pronásledování ze strany státních orgánů ve Vietnamu. Skutečnost, že stěžovatel nedisponuje právnickým vzděláním a složitost právnických předpisů nijak nesouvisí s důvodností stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu stran podání žádosti o udělení azylu až po určité době pobytu na území České republiky - viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, či rozsudek ze dne 13. 3. 2006, sp. zn. 4 Azs 252/2005, www.nssoud.cz, ze kterých vyplývá, že žádost o azyl podaná nikoliv bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až po řadu let trvajícím pobytu zde, popř. po udělení správního vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Erice Baloghové, advokátce, která byla stěžovateli k jeho žádosti ustanovena pro řízení o kasační stížnosti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2012, č. j. 4 Azs 31/2012 - 8, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 10. 2012) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního

tarifu, celkem tedy 4800 Kč. Zástupkyně stěžovatele doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. její odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 4800 Kč, tj. 1 008 Kč. Zástupkyni stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 5 808 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu